UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

J ante A

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

ſus. Nam υπερ ſuper βολη iactus. Hiero. in epiſtola contra oꝛigeniſtas. Tollite amoꝛis υπερβολην ⁊ nos tollimus odij magnitudinē. Et eſt figura cū dictio excedens fidē ponitur augendi vel minuendi gratia. Augendi: vt niue cādidioꝛ ⁊ fulminis ocyoꝛ alis. Minuendi: vt volātis te folij ſonitus te terret ⁊ vix oſſibus herent: vel tardioꝛ teſtudine: hinc hyperbolycus. a. um. quod eſt exceſſiuum.

Hyperboꝛei pe. ꝓ. mōtes ⁊ ppl'i ſcythię ſic dicti ꝙ ſupꝛa. i. vltra eos flat boꝛeas. Feſ. docet hyperboꝛeos eē ſupꝛa aq̄lonis flatū habitātes qm̄ humanę vitę modū excedāt viuendo vltra centeſimū annū. Ferūt magnā his de cęlo clementiā conceſſam eſſe auras ſpirare ſalubꝛes: nihil noxij flatus habere domos eſſe nemoꝛa: victū arboꝛes miniſtrare: diſcoꝛdiā neſcire ęgritudine non inquietari: ad innocentiam oībus ęquale votum eſſe moꝛtem accerſere: ⁊ voluntario interitu obeundi tarditatem caſtigare. Sed hęc fabuloſa ſunt. Diodo. Oppoſitam celtis iuxta oceanum eſſe inſulam ſcribit: haud multo ſicilia minoꝛē habitariqꝫ ab his qui hyperboꝛei appellantur: eo ꝙ vento boꝛeę ſunt expoſiti inſulam valde fertilez in qua fructus annui bis naſcuntur.

Hypercatalecticum metrū dꝛ cui vna ſyllaba vel duę ſuperant. Uirg. Alloquit̄ venus o qui res hoīumqꝫ deoꝛūqꝫ. Et hoꝛa. Syluę laboꝛātes gelluqꝫ. Illud dactilicū: hypercatalecticum eſt: hoc vō iambicum hypercatalecticum.

Hyperiona: alij ſolis patrē: alij ipm̄ ſolē ꝙ ea ſup terras appellatū putant: poetę ꝓ ſole vſurpant. Ouid. lib. j. fa. placet ęquo perſis radijs hyꝑiona cinctū. Diod. ſcribit hyperiona ſaturni fratrē fuiſſe Cęli ⁊ Thithęę filiū: qui ſolis ac lunę alioꝛumqꝫ aſtroꝝ motus hoꝛaſqꝫ pꝛimū ſūma cura obſeruationeqꝫ a ſe ꝑcepta ceteris noſcēda tradidit. Iōqꝫ hoꝝ parēs noīat̄ veluti ipſoꝝ nāę ꝯtemplatoꝛ. Et declinat̄ hyperio onis. pe. ꝓ. Ci. in pꝛogno. vt cum luna means hiperionis officit oꝛbis.

Hypermeter ⁊ hypermetrus abundās ſyllaba vt hominumqꝫ locoꝛumqꝫ. Et debet ſequens a vocali incipere niſi fiat ſyneſis: vt cura peculi.

Hypactę ambulationes latinę dicuntur ſubdiales quę ſub dio ſunt xyſta dicunt gręci paradromidas Uictru.

Hyphen ſubunio īterꝑtat̄. Ex hypo ⁊ hen vnū. Qđ fit cū plr̄es dictiōes ꝑferunt̄ ſub vno accētu: vt quādoquidā ſimulat.

Hypopꝛepō gręca ⁊ modo ab modo ſub ſignificat.

Hypocauſtū locus ad ſudandū q̄ ⁊ vapoꝛariū dꝛ. Nā vapoꝛandis cubiculis balneiſqꝫ ꝑparat̄. Ci. ad. Q. Fratrē ꝓpterea ꝙ ita erant poſita vt eoꝝ vapoꝛariū ex quo ignis erumpit eſſet ſubtectū cubiculi. Idē. In balnearijs hypocauſtra in alterū hypodyterij angulū ꝓmoui. Amb. li. hexa. De hyeme foꝛſitan quęreris ꝙ nulla tibi hypocauſta anhelātibꝰ ignibus vapoꝛent̄: ſꝫ habes ſolis caloꝛē qui tibi oꝛbem terrarū temperet ⁊ hyberno te defendat a frigoꝛe. Papi. in Sil. vbi languidus ignis inerat ędibus ⁊ tenuē voluunt hypocauſta vapoꝛem. Ply. ad gallū. Applicitū eſt cubiculo hypocauſtū perexiguū qđ anguſta feneſtra ſuppoſitū caloꝛem vt rō exigit aut effundit aut retinet victru. appellat hypocaſim cum ſcribit facienda eſſe ęnea ſupꝛa hypocauſim tria caldarium: tepidariū: frigidarium: hodie hypocauſtis vtuntur germani. Ipſi ſtuffas vocānt ad vapoꝛanda cubicula.

Hypocaſtus: latine ſuberratus dicitur.

Hypochyſis ⁊ hypochymata. Uide in dictione glaucoma.

Hypocryſis: ſimulatio q̄ſi ſubtectio iudicij ab υπο ⁊ κρισις iudiciū. Hypocrita ſimulatus q̄ ī ſpectaculo ꝑſonā ſubit alienā: vt ſeruus ꝑſonā dn̄i. Gręci hypocritē vocāt ſimulatoꝛez. Uñ ⁊ minus hypocrita dictus qꝛ imitatoꝛ eſt et ſimulatoꝛ. Quintil. lib. ij. ſcribit. Aeſchinem hypocritem fuiſſe oꝛatoꝛez.

Hypoꝛiſticos apud latinos diminutiuum dicitur.

Hypodeſis ſiue hypodema hypodematis calceus ſeu calceamentum dicitur.

Hypodoche: ſuſceptio: receptaculum.

Hypodiaſtole diſtinctio.

Hypodytes interioꝛ veſtis.

Hypodidaſcalus dici pōt repetitoꝛ ab υπο ſub διδασκαλος magiſter.

Hypogea: loca ſubterranea dn̄r a gręcis quę dictio frequens ē apud Ioſephum ⁊ Egeſippum.

Hypopodon latine ſuppedaneum.

Hypopyrgium locus ſub turri ex υπο ⁊ πυργος turris.

Hypomnema atis. ⁊ hypomnematum ſumitur pꝛo interpꝛętatione ⁊ cōmentarijs. Ci. Tironi. Multum mihi eripitur operę in exſcribendis hypomnematis.

Hypoſtaſis ſubſiſtētia ſiue ſubſtātia: a theologis ꝓ perſona capitur: v[illegible]oſtaſes perſone ſubſiſtētes appellantur. Nam ςτασις [illegible]io dꝛ. Hierony. ad Dama. Uota ſęcularium litterarum ſchola nihil aliud hypoſtaſim niſi vſiam nouit.

Hypotheca. penultima pꝛoducta. latine pignus ſuppoſitio: documentum. Hypotheticus ſuppoſitiuus.

Hypotheſis pe. coꝛ. argumentū ſiue mā cā thema pꝛopoſitum.

Hypothichos ſubucula ⁊ pꝛopꝛie pontificū eſt vt inq̄t Hiero.

Hypothyra ſiue hypothyrides apud Uictru. pꝛo valuarum cauitate ⁊ inanitate.

Hypoſeuſis. ſubcōiunctio. Figura cū ſingulis ſenſibꝰ datur pꝛopꝛia clauſula. vt regē adijt: regi memoꝛat nomenqꝫ decuſqꝫ.

Hypotypoſeon. i. diſputationum vel infoꝛmationum.

Hyrcania regio aſiatica: magna ex ꝑte plana ⁊ ꝑclariſſimis vꝛbibꝰ adoꝛnata: quaꝝ Talebꝛotā: ⁊ Samariā ⁊ Cartā ⁊ Tapē. Et adeo opulēta vt vitis vna vini metretam efferat: ⁊ ficus ſexaginta modios ficoꝝ. Frumētū ex ſemīe naſcat̄: qđ extollunt. Dicta hyrcania ab hyrcana ſylua q̄ ſcythię ſubiacet. Hꝫ ab oꝛiēte mare Caſpiū. A meridie armeniā. A ſeptentriōe albaniā. Ab occaſu iberiā. In ea regiōe pāthere pardi ⁊ tigreſ abūdāt cū ſyluis aſꝑa ſit. Hic hyrcanꝰ vt mar̄ hyrcanū: hoīes hyrcani. Hier. hyrcani volucribꝰ ⁊ canibꝰ ſemiuiuos ꝓijciūt.

Hyſginū coloꝛ ſil'is coccineo: vn̄ gręci veſtes υσγινο βαφεις appellant. hoc eſt hyſgino tinctas. Ply. lib. xxij. hyacinthus in galea maxīe ꝓuenit: hoc ibi pꝛo cocco hyſginū tingit.

Hyſopus fę. gn̄is ⁊ hyſopū neutri cū y ſm̄ Apul. Herba pulmoni valde vtilis cuius penultima ꝓducit̄ cū apud gręcos ſcriba ꝑ ω mega: q̄uis macer coꝛripuit. Et hyſopū ſiccū calidūqꝫ: tertius illi ē in vtroqꝫ gradus. Hiero. in pſal. īterpꝛętatione. Sicut eni hyſopū terrenū curandis pulmonibus aptū eſt vt auertat inflationē: ita hō cęleſti quis reſperſus hyſopo. i. humilitate coꝛdis ab oī ſuperbię malignitate purgatur. Sūt etiam qui hyſſopum per duplex ſſ ſcribant.

Hyſteria. gręce latine ſecundę folliculi ſunt continentes fętum in matris vtero cum menſtruis.

Hyſterologia: locutio ꝑpoſtera figura eadē cū hiſteron ꝓteron.

Hyſteron vltimū vel nouiſſime. vn̄ hyſteron ꝓteron eius figura cū ſnīa oꝛdine cōmutat̄: vt poſtq̄ altos tetigit fluctus: et ad equoꝛa venit. Nā ꝑus ad ęquoꝛa venit q̄ tangeret fluctꝰ

I Littera vocalis ē

quę ēt ꝯſonans fieri ꝯſueuit ⁊ modo ꝓ ſimplici mō ꝓ duplici accipit̄. Pꝛo ſimplici tunc habet̄ qn̄ ab ea incipit ſyllaba in pꝛincipio dictionis poſita ſubſequente vocali in eadē ſyllaba vt Iuno Iuppiter. Pꝛo duplici autē qn̄ in medio dictionis ab ea ſyllaba incipit poſt vocalem ante ſe poſitā: ſubſequente quoqꝫ vocali in eadem ſyllaba: vt maius peius maia. Nōnunq̄ tn̄ reperitur i littera ꝓ ſimplici ꝯſonante in medio dictionis poſita: ſed in compoſitis vt Reijce Reiectus. Notandū i lr̄az pꝛo ꝯſonante poſitam aſpirari nō poſſe cū nulla ꝯſonans an̄ ſe aſpirationez accipere valeat: vnde hieroſolyma ſex ſyllabaꝝ eſt. Hiulcus trium. Ac per deriuationes quidē tranſit i in alias vocales. In a vt genus generis generatim. Paulus pauli paulatim. In e Foꝛtis foꝛte. In o Pater is. patronus. Eſt etiam i imperatiuus modus ab eo is. Teren. I pꝛę ſequar.

Ia fuit nomen minoꝛis filię athlantis ⁊ latine vox dicitur. Itez ia gręci vocant violas: vnde ianthina veſtis. ideſt violacea Rurſus Ia exultantis interiectio eſt.

Iacchus nomen bacchi απο του ιαχω. Clamo canto vociferro. Nā qui baccho ſacrificabāt clamare ſolebant. Et duplici cc ſcribi dʒ q̄zuis in verbo ιαχω ſit ſimplex c qḋ iḋ ſit vt in iaccho ſecunda ꝑducatur: que in verbo iacho corripit̃. Uir. Gratiſſima vitis iaccho: ponit̃ q̄n̄qʒ pro vino.

Iaceo. es. iacui. Scḋm notā ſignificationē. Uirgi. dixit. Strata iacēt paſſim ſua q̄qʒ ſub arbore poma. Plau. i ambro. Quis hic eſt ſenex qui ante edes nr̄as ſic iacet: Dicimuſqʒ iaceo in ſtrato iaceo humi. Liui. li. ij. de bel. puni. Humi iacentē inter cuſtodias ſtatiōeſqʒ militū circūſpexerūt. Q̄n̄qʒ iacere ſig̃t extare eē. Sal. In medio cāpus iacet aquis vndiqʒ ſcatens. Q̄n̄qʒ plenū eſſe. Uirg. lib. iij. ge. Sic iacet a gregibus niueis informis ⁊ alto terra gelu. Q̄n̄qʒ per plurimū porrigi. Idē in eodē. Tantū cāpi iacet. Q̄n̄qʒ ſquallere. Lucil. li. xxx. Et ſua precipue retro relicta iacere. Q̄n̄qʒ mortuū eē: ꝙ iaceat nec amplius cadauera moueant̃. Luc. Ille iacet paci quē ꝑtulit orbis. Q̄n̄qʒ ſepultū eſſe. Mar. Non aliter cineres mādo iacere meos: huius vbi cōpoſita ſunt. Adiaceo iuxta iaceo. Interiaceo in medio iaceo. Liui. Deſcendūt in planiciē que īter capuā tiphatāqʒ īteriacet: ſubiaceo ſubtus iaceo ⁊ ſubditus ſum. Lac. lib. iij. Q̄m igit̃ vtriqʒ ſubiacet fortitudo. Obiacet de quo alibi. Et hec habent pe. cor. in triſyllabis.

Iacio is ieci iactū. ſig̃t emitto. Apul. M̄ltis in eū lapidibꝰ iactis vn̄ iacere ad certū eſt dirigere in id in qḋ intendit. Hiero. in lib. ludi. Sic fundis lapides ad certū iaciētes: vt capillū quoqʒ poſſent ꝑcutere. Et iacere eſt ponere. Tranſlatio ſumpta ab edificijs: maxie a cothonibus. i. portubus manu factis q̄bus magna iaci fundamēta neceſſe eſt. Ci. in philip. In quo templo quantū tu me fuit ieci fundamēta pacis: huius cōpoſita ſunt: abijcio adijcio: cōijcio circūijcio. vnde circūiecta īpedimēta dicimus. Dijcio. Diſijcio. Eijcio. Inijcio. Interiaceo. Obijcio. porrijcio. preiaceo. proijcio. Reijcio. Subijcio. Traijcio. ⁊ Superiacio. Hiero. in Ezech. Et ſuperiacient puluerem capitibus ſuis ⁊ cinere conſpergentur.

Iacto. as. Frequēter iacio. Sene. Dū lapillos iactaret in puteū. Uirg. lib. i. geor. Deucalion vacuū lapides iactauit in orbeʒ. Aliq̄n̄ iactare eſt ſepe voluere. Idē. Atqʒ illū tales iactanteʒ pectore curas: aliq̄n̄ fatigare vexare concutere: vt Iactatos equore toto Troas reliq̄as. Lac. li. v. q̄ patreʒ regno: expulit bello ꝑſecutus eſt. exulē toto orbe iactauit. Ex quo apparet nō eſſe verā dr̄iam quā Seruius ponit dicens iactamur in mari fatigamur in terris. Aliq̄n̄ ſig̃t plagis ſternere. Cice. in ver. acti. ij. Iactatur domi ſue vir primarius ⁊ hō honeſtiſſimus ꝑ ſe q̄ſqʒ manus affert. Aliq̄n̄ temere laudare: ſiue ambitioſius gloriari. Uirg. Quē iuxta ſequit̃ iactantior ancus. Hiero. ad Iulianū. Diues ille oīa que in lege precepta ſūt ſe impleſſe iactabāt. Hinc iactantia. Aliq̄n̄ ianiter loqui. Uirg. Talia iactanti ſtridens aq̄lone procella Ueluʒ aduerſa ferit. Aliq̄n̄ frequenter emittere. Idem lib. ij. geor. Et ſi non alium eat iactaret odorem Laurus erat. Et alibi. Ipſi letitia voces ad ſydera iactant. i. crebro emittunt. Aliquando frequenter ducere vt apud eundem. Haud vnq̄ʒ manibus iactata fatiſcit. i. ductata. Quidaʒ etiam iactatum pro primitiuo ⁊ pro excuſſo. Alij pro depēdenti accipiunt: vt lib. iiij. geor. Et dextro iacta ta recumbit in armo.

Iactantia que ⁊ iactatio: a Cice. diffinitur lib. iiij. tuſ. ꝙ ſit voluptas geſtiens ⁊ ſe efferens inſolentius.

Iactanter aduerbium a participio iactās formatur ſignificat cū iactantia. Hiero. Ne iactanter de ſe querere videretur.

Iactuoſe ſil'r dr̄ cū iactantia. Ci. Cū ſint multa iactuoſe dicta.

Iactito. as. pe. cor. frequentatiuū a iacto. Hiero. ad Cheſi. Urbicum. Et hoc te iuxta ſcripturā facere iactitas. Et ad pāmachium. Et ꝙ vnus Rome amicus obiecerat: a m̄ltis in toto orbe inimicis dicerem iactitatum.

Iactura. penultima producta dicitur proprie damnum de mari quādo quis magnas in naui merces habet: ⁊ tempeſtate cogitur eas in mari iacere ne nauis obruatur.

Iaculū. pe. cor. dr̄ q̄cq̄d iaci in longum pōt. Nā ſit vt iaciatur.

Iaculor. pe. cor. deponēs ſig̃t in longū iacio. Iuue. Quātas iaculetur monychus ornos. Colu. lib. ij. Faba q̄ longius emittet̃ pura eo ꝑueniet quo ventilator eam iaculabitur.

Iaculo. as. eiuſdeʒ ſignificatiōis. Clau. Latis iaculatus in aruis. Aug. in. ꝑs. interpretatione per tranſlationē dixit iaculabāt in ora interrogantiū ſe ſagittas dei. Hinc Eiaculo qḋ eſt extra iaculo proijcio. Gel. Arionem cum fidibus ⁊ indumentis cum q̄bus ſe in ſalum eiaculauerat extitiſſe.

Iaculatio iaculamen ⁊ iaculamentum pro eodem.

Iaculus. pe. cor. ſerpētis genus qui ſubit arbores e q̄bus vi maxima vibrat penetrat quodcūqʒ aīal obuium fecerit fortuna. Luca. Et vatrix violator aque iaculiqʒ volucres.

Iacobus. pe. ꝑ. nomē ꝓpriū trium ſyllabaꝝ. Clau. Quid lacerās verſus dux Iacobe meos. Noīa eni ꝓpria ſicuti Priſci. docet in fine acutū accentū hn̄t q̄ more latino declinata eundēqʒ retinēt ⁊ pe. ꝓducunt: vt Adā adamus Ioſeph Ioſephus.

Iam aduerbiū tp̄is qḋ pene eſt idē qḋ tūc. Quintil. Qḋ ſi ſatis prudenter ea viderint: eā ꝓpe ↄſumata fuerit ꝑcipientis opera. Interdū hortantis eſt: ⁊ veluti morā increpantis. Uirg. Iā diua precor. Interdū feſtinantis. Ter. Ego iam proſpiciā mihi. Interdū ponit̃ ꝑ nūc. Uirg. li. iii. ge. Iamqʒ hos curſu iā ꝑterijt illos. Interdū pro ꝑterea ⁊ q̄ſi modus eſt quidā cōiungens ſn̄ias: vt apud eundē. Iā maris īmenſi prolem ⁊ genus oē natantū: iam varias pelagi volucres: hoc ideʒ efficit coniunctū cum vo. Ci. Iam vo vrbibus conſtitutis.

Iamiam ſignificat repente: ⁊ iamiā aderit. Et cū preſenti ponit̃ licet ad futurū reſoluat̃. Uirg. Iamiamqʒ manu tenet ⁊ premit haſta: q̄ſi mox tenebit ⁊ nunc videt̃ tenere. Plerunqʒ figurate ꝑ indignationē accipitur. Idem. Iamiā nec maxima Iuno. Nec ſaturnus hec oculis pr̄ aſpicit equis. Et per miſerationeʒ. Sal. Iamiam aīo meo chariſſime frater q̄ʒq̄ʒ tibi īmaturo ⁊ vn̄ minime decuit: vita erepta tn̄ letandū magis q̄ʒ dolendū puto caſum tuū. Et per exhortationē. Quintilia. Iamiam cōmilito q̄cunqʒ canus manet ēt ſi imperator dināturus eſt: habes ſolatiū ſatuis eſt: q̄ʒ a patre occidi.

Iamdiu ſignificat olim. Iādiu q̄n̄qʒ pro longo tp̄e ponitur.

Iādudū ex iā ⁊ dudū cōponit̃. Et aliq̄n̄ de paruo tp̄e dr̄: vt iamdudū te expecto. Aliq̄n̄ de lōgiori. Ply. li. xix. Iādudū ex eadē hiſpania ʒoeliton venit ī Italiā plagis vtiliſſimū. Mac. Iamduduʒ hec q̄ſtio ab Ar. ⁊ ꝓpoſita eſt ⁊ ſoluta. Ponit̃ ēt pro ↄtinuo vel q̄ʒprimū. Uirg. Iamdudū ſumite penas.

Iamolim ſig̃t iamdudū. Ci. Iamolim a principio illud ſtatueram Sumit̃ ⁊ pro aliq̄n̄. Uirg. At iamolim ſeras poſuit cū vinea frondes. Olim iā pro iāpridē. Quintil. Olim iā īperator īter fulgentes vtutes tuas liuor locū querit. i. a longo tp̄e.

Iampridē ſignificat de paruo tēpore. Sene. Iampridē te expectantes ibi ſederamus. De longiori. Ply. quod maiores noſtros iampridē feciſſe manifeſtū eſt qḋ genus nuper ⁊ patrum fere noſtroꝝ memoria inuentū eſt: pro continuo Luca. Tollite iampridem victricia tollite ſigna.

Iamtū ſig̃t ex eo tp̄e. Plau. Iamtū accepit virginē amare: veteres ēt iamtū pro tantū vſi fuere. Et iam pro tam.

Iambus pes ↄſtans ex ꝑma breui vltima longa ab inuentore vt quidā putāt dictus: quidā iambū deducūt απο του ιαμβιζειν qḋ eſt ↄtumeliari inuehi. Feſ. Iambi dicebant̃ qui ſinguli ex proſcenio loquebantur: triambi qui terni.

Ianus ab hiatu dictus eſt detracta aſpiratiōe quē q̄dā ſolē putant. Iḋ geminū q: vtriuſqʒ ianue celeſtis potentem q̄ exoriens aperiat: occidēs claudat. Alij ianū mundū. i. celū intelligunt: q̄ſi Eanū ab eundo: vt inq̄t Ci. li. ij. de natu. q: mūdus ſpeat dū in orbē voluit̃ ⁊ ex ſe iniciū faciens in ſe refert̃. Hic ⁊ bifrons pingit̃: duas eniʒ facies an̄ ⁊ retro hēre dixerūt: ꝙ annus ex ſe initiū faciens fini occurrat: vel ꝙ ꝑterita ſciuerit ⁊ futura ꝓuiderit: ſeu ꝙ ſuperoꝝ ⁊ inferorū ianitor extiterit. Huius tēplū erat Rome qḋ tp̄e belli patebat: tp̄e pacis claudebat̃: vn̄ patultius ⁊ cluſius cognominabat̃. Hūc ēt q̄drifontē fecerūt: ob q̄ttuor orbis partes ⁊ Ianū geminū vocitarunt. Et iunoniū q: calendaꝝ princeps. Calēde eni ſunt Iunoni dicate. Et ianus erat locus rome vbi feneratores ↄſiſtebant̃ in regione baſilice: q̄m in eo iani ſimulachra collocata

viſebant̃. Ouid. qui putealia nunq̃ timet: celereſq̃ calẽdas. iani quoq̃ peruię trãſitiões foreſq̃ profanar ędiũ ianuę vocabant̃. Sue. in Domi. ianos inquit arcuſq̃ cũ q̃drigis ⁊ inſignibus triumphor per regiones vrbis extruxit.

Ianualis porta romę a iano dicta vbi ⁊ poſitũ fuit eius ſignum hãc numa inſtituit vt eẽt clauſa ſp niſi cũ bellũ foret.

Ianua primus ĩgreſſus ad ĩteriora domus a iano dicta ꝙ huic deo ꝯſecratũ erat oẽ p̃ncipiũ ⁊ ꝓprie domus ẽ ianua hoſtiũ vo partiũ vt cubiculor: lʒ ꝯfundant̃. Nã ⁊ ianua a q̃ ianitor ꝓ hoſtio ponit̃ ⁊ hoſtiũ a quo hoſtiarius pro ianua.

Ianitor. pe. cor. cui ianuę cuſtodia eſt cõmiſſa.

Ianuarius primus mẽſiũ a p̃ncipe deo appellatus a numa q̃ primũ anni eẽ voluit tanq̃ bicipitis dei menſem reſpicientem ⁊ proſpicientem tranſacti anni finem futuriq̃ principia.

Ianiculũ: oppidũ nõ ꝓcul a roma dictũ q꞉ ꝑ eũ Po. ro. tranſire ceperat in agrũ etruſcũ: ſeu ꝙ ianus illud ꝯdiderit. Soli. q̃s dubitat ianiculũ a iano non fuiſſe conditum?

Ianthina. pe. cor. veſtis coloris purpurei ιον enĩ viola καὶ το ανθεος του ανθεος flos q꞉ violaceus flos. Mar. Coccina formoſe donas ⁊ ianthina męchę. Ply. Ex his violis q̃ ſponte apricis ac macris locis proueniunt purpureę latiore folio ſtatim ab radice carnoſa exeunt ſoleq̃ gręco noie a cęteris diſcernuntur appellatę ita vt ab his Ianthina veſtis.

Iantha fuit nympha oceani ⁊ tethyos filia vt auctor ẽ heſiodus

Ianira. pe. pro. fuit oceani ⁊ thetyos filia.

Iapis. idis nomẽ ꝓpriũ ętholi q̃ cũ ad regionẽ Venetię veniſſet oppidũ de ſuo noĩe cõdidit: a quo ea ꝑs vbi Timauus fluui⁹ eſt iapidis nomen ſumpſit. Virg. Caſtella in tumulis ⁊ iapidis arua timaui. Nam dicta eſt iapidia.

Iapetus pe. cor. cęli ⁊ terrę filius: vt inquit Heſiodus. Hũc q̃dã ꝓmethei patrem fuiſſe aſſerunt. De quo Ouid. Siue recens tellus ſeductaq̃ nuper ab alto Aethere cognati retinebat ſemina cęli. Quã ſatus iapeto mixtam fluuialibus vndis. Finxit in effigiem moderantum cuncta deorum.

Iapix gis. penultima correpta. Ventus ex Apulia proficiſcens qui quaſi aduerſus eurum flare videtur. De hoc Lucr. li. vj. Excipit aduerſus zephyros ⁊ iapyga pindus. Eſt ⁊ iapyx nomen dedali filij.

Iapygia Apulia dicta eſt a iapyge Dędali filio vt Herod. ⁊ Soli. ſcripſere. iapygiũ vo Salentinor promontoriũ eſt. Virg. lib. xj. victor gargani ꝯdebat iapygis agris: vnde Ser. Iapygiam partem eſſe apulię dixit in qua eſt mons Garganus q̃ vſq̃ in Adriaticũ pelagus tendit̃. Hui⁹ metropolis eſt brundiſium ⁊ tarentũ ciuitas: hanc regionem Meſſapiam ⁊ iapigyam ⁊ calabriam ⁊ ſalentinam multi nominant.

Iaſon nomẽ ꝓpriũ ęſonis filij fratris pelię Theſſalię regis: qui colchos ꝓfectus vellus aureum abſtulit. De hoc Iuſtinus ⁊ Diodo. ſiculus latius ſcripſerũt. Huius noĩs prima vocalis eſt. Ouid. Quẽ niſi crudelem non tangit Iaſonis ętas.

Iaſius vnus fuit ex primis argiuorum regibus a quo argiui iaſide dicti ſunt.

Iapida nunc for iuliũ regio Italię a iapide Aetholi filio qui ad eas oras veniẽs: oppidũ de ſuo noĩe cõdidit. A quo ea pars vbi fluuius eſt Timauus iapida cognominata fuit. Virg. li. ij. geor. Caſtella in tumulis ⁊ iapidis arma timaui.

Iaſum inſula Carię: quę ꝯtinenti adiacet: cuius ĩcolę magna ex parte victũ ex mari captabãt cũ ſterilẽ regionẽ haberent. A qua iaſius ſinus: cuius municeps Cerillus fuit. Ex iaſo fuit Diodorus dialecticus cognomento Chronus.

Iaſpis lapis p̃cioſus: quẽ Ply. de g̃co ĩ latinũ viridis gẽma interpretat̃ ιας q̃ppe viride πιναςις gẽma. Eſt eniʒ viridis ſicut ſmaragdus: ſed craſſi coloris. Sũt qui cõponant ex ιον viola ⁊ πας totus: quaſi totus ſit violaceus.

Iatralepte latinę reunctores medicorum.

Iaziges methanaſtę populi in europa qui ſicut Ptolo. li. iij. ſcribit ab oriente habent Daciam: ab occaſu ⁊ hauſto germanię partem a ſeptentrione Sarmathiam.

Iaxartes fluuius qui vt Martianus docet illam terrę partem ſecat qui Tanais putabatur: quem Demodamas dux tranſcendit ⁊ aliam eſſe perdocuit.

I ante B

Iberus. pe. ꝓ. fluuius hiſpanię: q̃ apud cãtabros oriẽs ꝑ. xl. paſſuũ milia fluit: ⁊ in mare balnearicũ erit Euſtathius ιβηρ δὲ ὁ ποταμος κατα δὲ τινας ειπο βασιλεος ομωνυμος υπο την εγχα την λοχη μα οεςι γονια τος ευρωτος αγχου τους ηλων του ποyαρι τα γαδει ρα και αλλα πολλαι λεγειο αυτος ευςαθιος. Luca. li. iiij. Qui p̃ſtat terris ĩfert tibi nomẽ iberus. Qḋ ⁊ iberuʒ declinari põt p̃ſertim qñ ſequit̃ flumẽ. Et iber eris. pe. ꝓ. vt Priſ. ait. Hora. iberi rhodaniq̃ poto. Luc. Occurrat iberib⁹ alter. Inde ibetia dicta eſt pars hiſpanię q̃ intra iber ꝯtinet̃ q̃uis gñali vocabulo ꝓ hiſpania capiat̃: ⁊ iberiã q̃dẽ parteʒ vnã exteriorẽ: alterã interiorem dixerũt. Hanc regionẽ celtę gallor ppl̃i relictis ſedibus ſuis habitauere. vñ cõpoſito ex vtraq̃ gente noĩe Celtiberi appellati ſũt: ⁊ regio eor celtiberia. Ab iberia vo iberi ⁊ iberes vocati ſũt ppl̃i hiſpani: eſt et alia regio hoc noĩe iuxta pontũ intra colchida ⁊ armeniã venenor ferax: q̃ caucaſis mõtibus circũdat̃: cui⁹ ſil̃r ppl̃i iberi ⁊ iberes dicti ſũt: a q̃bus vt varro ſcribit venerũt q̃ in hiſpania habitauerunt: ⁊ a q̃bus hiſpania iberica ⁊ fluuius hiſpanię iberus: ⁊ iberus. a. um. Virg. li. ix. pictus acu chlamydẽ ⁊ ferrugine clarus ibera. Scribit. Diony. iberes ppl̃os a pyreneis mõtibus ꝓfectos ĩ aſiã ſedes poſuiſſe. vñ ea pars aſię iberia nuncupat̃: iberiã regionẽ mulier captiua ſub ꝯſtantino Helenę filio ꝯuertit ad chriſtianã fidem eam pudicã traducente vitam ⁊ in oratione iugiter perſiſtente.

Iberia regio. vide in dictione iberus de qua modo.

Ibex: vel ibix cis. ſyluestris capreę genus perniciſſimũ: vt Ply. lib. viij. ſcribit. De quo ⁊ aliud ſcribitur. Nunq̃d noſtri tempus ibicũ partus? Quidam tamen hoc nomen aſpirant.

Ibi aduerbium loci ſig̃t in hoc loco: ⁊ ꝓprie ḋr cum ſemel locus monſtrat̃ ibidẽ cũ ſępius. Virg. Ter fluctus ibidem torquet agens. Ab ibi fiunt compoſita inibi ⁊ alibi.

Ibis auis ęgypti. q̃ ſicut Hero. ſcribit duplex ẽ. Altera nigra tota eſt. alia Ciconię non abſil̃is diuerſa tñ a Ciconia. Hęc roſtri aduncitate ꝑ ſe partẽ ꝑluit q̃ reddi cibor onera cõſueuerũt: ⁊ ſerpẽtibus veſcit̃. De hac Ci. li. ij. de na. velut ibes maximã vim ſerpentiũ ꝯficiũt cũ ſint aues excelſę rigidis cruribus corneo ꝓcero q̃ roſtro: auertũt peſtem ab ęgypto cũ volucres angues ex vaſtitate Libyę vẽto aphrico ĩuectas interficiunt atq̃ ꝯſumunt ex quo fit vt illę viuę nec morſu noceant: nec odore mortuę: ab huius auis ſil̃itudine: ibis pro inuido ponitur. vnde Ouid. lib. in ibim ſcripſit.

Ibicus pe. cor. nomẽ poetę lyrici rhegini apḋ gręcos pręclari a quo gñs metri dictũ ẽ ibicũ ſicut alterũ ab alcęo alcaicum.

Ibernia inſula in oceano ſeptentrionali verſus occaſum ꝓxima britãnię ſed q̃ britannia anguſtior ab aphrico in boreã porrigit̃ cuius ꝑtes p̃ores. Iberiã ꝓſpectãt. vñ ⁊ Ibernia dicta. In ea nullus anguis videtur: nulla apis.

I ante C

Icarus. pe. cor. Oebali laconũ regis fili⁹ fuit: p̃r pelopes. Prop. li. ij. Icare cecropijs merito iugulate colonis. Hic ẽt Icariotus dictus eſt: vñ Icariotis forma patronymica. Ouid. li. iij. de pon. Morte nihil opus eſt nihil Icariotide tela. Icarus ẽt dictus fuit Dędali fili⁹ q̃ vna cũ patre e creta fugiẽs fretus alaruʒ fiducia cum vltra patris iuſſa altius euolaſſet: ſoliſq̃ ardore cęra qua pẽnę continebant̃ liquefacta eſſet: ita vt ab alis deflueret: decidit in mare qḋ eſt inter myconẽ ⁊ gyarũ a quo poſtea Icareum mare dictũ fuit: dicente Ouid. lib. iij. de triſ. Icarus ĩmenſas nomine fecit aquas. Pręterea Icarus vt Ply. lib. iiij. auctor eſt: mons eſt in attica regione.

Icaria ĩſula in Icareo mari ab Icaro Dędali filio dicta quę trecentorum ſtadiorũ ambitũ hʒ. Et in ea dianę templo Tauropolium appellatum. Hęc ⁊ Icaros dicta eſt: ante doliche vocata eſt inter Sardum ⁊ Siculum mare.

Icarion fuit nomen ſęuiſſime piratę.